

РЕШЕНИЕ

№ 4498

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3232** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Н. П. Р., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“, понастоящем в затвора – [населено място], против Решение № 391/24.01.2023 г., постановено по адм.д. № 337/2023 г. на Административен съд – София град, с което е потвърдена Заповед № 442/20.12.2022 г. на началника на Затвора С., с която на основание чл. 122, ал. 2 от ЗИНЗС, от лишения от свобода Н. П. Р. са отнети в полза на Фонд „Затворно дело“: 1. бр. мобилен апарат Н.; 1 бр. слушалки S. и 1 бр. машинка за подстригване Т..

В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Позовава се на допуснатото нарушение на чл. 103 от ППЗИНЗС. По същество счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена при допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго решение, с което да бъде отменена оспорената заповед.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се явява лично и с адв. И., като поддържа жалбата и моли за нейното уважаване, както и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – началникът на Затвора – С., чрез юрк. М., в писмен отговор от 27.03.2023 г. излага доводи за неоснователност на касационната жалба. В молба от

06.06.2023 г. заявява, че оспорва касационната жалба и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар в случай, че касаторът се представлява от адвокат.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София град, XVI касационен състав намира, касационната жалба за процесуално допустима, като подадена от страна в съдебния спор, против решение, което е неблагоприятно за нея и при спазване на срока по чл. 211, ал. 1 АПК. Разгледана по същество, Съдът я намира за неоснователна.

Предмет на спора пред първоинстанционния съд е била заповед № 442/20.12.2022 г. на началника на Затвора С., с която на основание чл. 122, ал. 2 от ЗИНЗС, от лишения от свобода Н. П. Р. са отнети в полза на Фонд „Затворно дело“: 1 бр. мобилен апарат Н.; 1 бр. слушалки S. и 1 бр. машинка за подстригване Т..

За да потвърди оспореният акт, първоинстанционният съд приел, че от доказателствата по делото по безспорен начин се установяват фактите, описани в обжалваната заповед, с които е аргументирано наложеното отнемане. Безспорно е установил, че отнетите вещи са изключени от списъка на разрешените вещи и предмети, които осъдените и задържаните по реда на НПК лица, настанени в затворите, поправителните домове и затворническите общежития, могат да държат при себе си и да ползват. Същите се открити под леглото на жалбоподателя, а от административната преписка се установява, че той е упражнявал натиск върху други лишени от свобода да заявят, че откритите вещи са техни. В този смисъл са и показанията на св. С..

Касационната инстанция намира поверяваното решение за валидно, допустимо и правилно.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на касатора за нищожност на оспорения съдебен акт.

Нищожността на съдебното решение представлява тежък порок на съдебния акт, който е свързан с нарушения на изискванията за неговата валидност. Касае се за нарушения във връзка с функционирането на съда, с надлежното формиране на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с изискванията за писмена форма и подписване на съдебното решение или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана, дори и чрез тълкуване, изразената от съда воля. За да е налице нищожно решение, то следва да е постановено при толкова съществен порок на процесуалните правила, които да водят до нетърпимостта му в правния мир. За да е нищожно съдебното решение, то изцяло трябва да е лишено от законова опора, да не притежава качествените характеристики на валидно съдебно решение. Нищожността на съдебния акт предполага постановяването му от съдебен орган, функциониращ в ненадлежен състав или извън пределите на правораздавателната власт на съда (Тълкувателно постановление № 1 от 29.09.2016 г. по тълк. д. № 1/2015 г., ОСС от ГК и ТК на ВКС и ОСС от I и II колегия на ВАС). Нищожно е съдебното решение, когато същото е постановено от незаконен състав или с участието на лице, което не е съдия в съответния съд, или не е изготвено в писмена форма или не е подписано изобщо или от мнозинството на членовете в съдебния състав. Нищожно е и съдебното решение, чието изпълнение е невъзможно с оглед научните и техническите постижения на съвременната цивилизация или е

постановено относно изпълнение на действие, съставляващо престъпление или е несъвместимо с основите на действащия правен ред.

От гореизложеното следва, че за да бъде обявено едно решение за нищожно, е необходимо наличието на изключително тежък порок, засягащ компетентността на съда, изразената в решението воля или много тежък порок във формата на решението. Предвид конкретните данни по делото настоящият състав счита, че решаващият съд не е осъществил нито едно от посочените изключително тежки нарушения, поради което оспореният съдебен акт е валиден и не е налице касационното основание по чл. 209, т. 1 АПК .

В случая от съда не са допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона, в какъвто смисъл са наведените в жалбата оплаквания. Пред първа инстанция са събрани в пълнота и достатъчност писмени доказателства, чието приемане от страна на съда не е оспорено от Р..

Съгласно чл. 122, ал. 2 от ЗИНЗС предметите и парите, държането на които не е разрешено или не е установено чия собственост са, се изземват със заповед на началника на затвора. Тази разпоредба съдържа санкцията на една правна норма, чиято хипотеза е разписана в чл. 97, т. 1 вр. с чл. 122, ал. 1 от ЗИНЗС, а именно лишените от свобода не могат да внасят и държат и при себе си неразрешени вещи, като могат да внасят и държат при себе си разрешените предмети, съгласно утвърдения от Министъра на правосъдието списък. Ако не спазят тази забрана или не е установена собствеността, тогава се прилага санкцията, чрез заповед на началника на затвора - вещта/предмета се изземва. Редът за внасяне на вещи/предмети цели контрол и е разписан в чл. 73, ал. 14 и 15 и чл. 82 от ППЗИНЗС.

Във връзка с възражението за допуснато нарушение на процесуалния ред по чл. 103 от ППЗИНЗС съдът съобрази следното:

Задължително е с протокол да бъде установено намирането на вещта, нейното местонахождение, лицето от което е иззета, и същият да удостовери извършените действия по нейното изземване, което означава, че фактите, въз основа на които се издава заповед по чл. 122, ал. 2 от ЗИНЗС се установяват с протокола за изземване. Законът въвежда задължение да се състави протокол за обиск и претърсване/чл. 87, ал. 1 от ППЗИНЗС/, който може да инкорпорира и данни за извършени действия по изземване на неразрешените вещи, ако такива бъдат открити, какъвто е и конкретният случай, стига те да са надлежно описани. Съгласно чл. 87, ал. 3 от ППЗИНЗС, намерените при извършване на обиск и претърсване пари и вещи, чието държане не е разрешено или не е установено чия собственост са, се описват в протокола и се изземват. Именно такива писмени данни са налице в преписката и те са послужили на съда да обоснове извод, че не са били допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на обжалваната заповед по чл. 122, ал. 2 от ЗИНЗС.

От доказателствата по делото и по-конкретно от Протокол за претърсване и обиск НО-32 № 1130 от 04.11.2022 г. /л. 20/ безспорно се установява, че в присъствието на св. К. П. С. – лишен от свобода е извършено претърсване и обиск в спално помещение № 7, 2-ра група на лишения от свобода Н. Р., като същият е поканен да предаде доброволно намиращите се у него неразрешени за внасяне и държане вещи, като при претърсването са намерени следните вещи: 1 бр. мобилен апарат Н.; 1 бр. слушалки S. и 1 бр. машинка за подстригване Т.. В протокола за претърсване и обиск е отбелязано, че вещите са иззети с протокол № 0805/04.11.2022 г. Протоколът за обиск е подписан от съставителя – мл. инспектор А. С., от обискираното лице – Н. Р. и

свидетеля – л.св. К. С.. Екземпляр от протокола за обиск е връчен на обискираното лице на 04.11.2022 г. Макар в протокол № 0805 от 04.11.2022 г. да е вписано погрешно, че вещите са иззети от л. св. С., то от Протокола за претърсване и обиск НО-32 № 1130/04.11.2022 г. недвусмислено става ясно, че вещите са намерени у касатора и са иззети от него. В този смисъл е и съобщение рег. № 820 от 04.11.2022 г. на инспектор К., с което същият уведомява Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, че на 04.11.2022 г. към 14,15 часа по негово разпореждане е извършено претърсване в 7-мо спално помещение на 2-ра група от мл. инсп. С., който е открил мобилен апарат укрит в специално пригоден тайник под плочка, под леглото на лишения от свобода Н. Р..

Безспорно иззетите от касаторът вещи не са включени в утвърдения от Министъра на правосъдието списък по чл. 122, ал. 1 от ЗИНЗС /л. 29-35/ и тези факти са били надлежно удостоверени чрез писмени доказателства /докладни записки от инсп. Ч. от 18.11.2022 г. и докладна записка с вх. № 11279/07.11.2022 г. на мл. инспектор Ан. С./, са дали повод при произнасянето първоинстанционният съд да обоснове извод за материална законосъобразност на заповедта за отнемане на горепосочените вещи.

С оглед горното, настоящият състав намира, че съдът е постановил своя акт изцяло в съответствие с материалния закон. При произнасянето му не са допуснати и съществени процесуални нарушения, като неоснователни са оплакванията, че касаторът е участвал в съдебното производство пред АССГ чрез проведена видеоконферентна връзка в затвора – С., доколкото това е допустимо с оглед разпоредбата на чл. 171, ал. 3 АПК. Не е допуснато и съществено процесуално нарушение от страна на съда с оглед факта, че решението не е било произнесено в открито с. з., както претендира касатора. Макар процесуалният ред за обжалване на заповедта по чл. 122, ал. 2 от ЗИНЗС да е този по чл. 111 от закона, това производство не е бързо/незабавно по своя характер и фактът на произнасяне на процесното решение след приключване на съдебното дирене и даване ход по същество на спора, но не в откритото с. з. на 24.01.2023 г., не съставлява основание, което да обоснове извод за допуснато съществено процесуално нарушение. Безспорен е фактът, че на Р. е надлежно връчен този съдебен акт и същият напълно свободно е упражнил правото си на жалба против него, резултат от което е и настоящото касационно дело, в което същият участва лично и чрез адвокат в проведеното съдебно заседание на 09.06.2023 г.

С оглед изложеното, решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съобразно изхода на спора в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Шестнадесети касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 391/24.01.2023 г., постановено по адм. д. № 337/2023 г. на Административен съд – София град, Трето отделение, 55 състав.

ОСЪЖДА Н. П. Р., ЕГН – [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“, понастоящем в затвора – [населено място], да заплати в полза на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, сумата от 80 /осемдесет/ лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.